

οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὠδ' ἀνιέρης,
 κῶ οἶκω δῶρον ποτιδέγμενος, αἶ κε πόρην·
 ἀλλ' ἔκ τοι ἑρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 αἶ κε νεώτερον ἄνδρα παλαιά τε πολλά τε εἰδὼς
 παρφάμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
 αὐτῷ μὲν οἱ πρόωτον ἀνηρέστερον ἔσται,
 πρῆξαι δ' ἔμπης οὐ τι δυνησεται εἵνεκα τῶνδε·
 σοὶ δέ, γέρον, θοῆν ἐπιθήσομεν ἦν κ' ἐνὶ θυμῷ
 τῶν ἀσχάλλης· χαλεπὸν δέ τοι ἔσεται ἄλλος.
 Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτός·
 μητέρ' εἶην ἐς πατρός ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσι καὶ ἄρτυνέουσιν ἔεθνα
 πολλά μάλα, ὅσσα ἔουκε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 οὐ γὰρ πρὶν παύσεσθαι οἴομαι νῆας Ἀχαιῶν
 μνητύος ἀργαλέης, ἐπεὶ οὐ τινα δεῖδιμεν ἔμπης,
 οὐτ' οὐν Τηλέμαχον, μάλα περ πολύμυθον ἔοντα,
 οὐτε θεοτροπήης ἐμπαζόμεθ', ἦν σὺ, γεραῖέ,
 μῖθέαι ἀκράαντον, ἀπεχθάνεαι δ' ἔτι μάλλον.
 χρήματα δ' αὐτε κακῶς βεβρώεσσαι, οὐδέ ποτ' ἴσα
 ἔσεται, ὄφρα κεν ἦ γε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς
 ὄν γάμον· ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδέγμενοι ἡματα πάντα
 εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, οὐδὲ μετ' ἄλλος
 ἐρχόμεθ', ἅς ἐπιεικὲς ὄπυμένεον ἐστὶν ἐκάτῳ.»

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 «Ἐρῶμαχ' ἡδὲ καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνηστῆρες ἄγασοί,
 ταῦτα μὲν οὐχ ὕμεας ἐπιλάσσομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 ἦδη γὰρ τὰ ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
 ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοῆν καὶ εἶκος ἑταίρουσ,
 οἱ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσωσι κέλευθον.
 εἴμῃ γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 νόστον πευκόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο,
 ἦν τίς μοι εἴπῃσι βροτῶν, ἧ ὅσσα ἀκούσω
 ἐκ Διός, ἧ τε μάλιτα φέροι κλέος ἀνθρώποισιν.
 εἰ μὲν κεν πατρός βίστον καὶ νόστον ἀκούσω,
 ἧ τ' ἔν, τρυχόμενός περ, ἔτι πλάϊν ἐναυτόν·
 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούω μηδ' ἔτ' ἔόντος,
 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 σῆμά τέ οἱ χεῖω καὶ ἐπὶ κτέρσα κτερεῖζω

πολλά μάλα, ὅσσα ἔουκε, καὶ ἄνερὶ μητέρα δῶσω.»

Ἦ τοι ὁ γ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, τοῖσι δ' ἀνέστη
 Μέντωρ, ὃς β' Ὀδυσσεύς ἀμόμονος ἦεν ἑταῖρος,
 καὶ οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον φυλάσσειν·
 πειθεσθαί τε γέροντι καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν·
 ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·

«Κέλνυτε δὴ νῦν μιν, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
 μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 κηηττοῦχος βασιλεύς, μηδὲ φρεσὶν αἰΐμα εἰδώς,
 ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἴκυλα ῥέζοι,
 ὥς οὐ τις μέμνηται Ὀδυσσεύς θείοιο
 λαῶν οἷσιν ἄνασσε, πατήρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν.

ἀλλ' ἦ τοι μνηστῆρας ἀγήνορας οὐ τι μεγαίρω
 ἔρδειν ἔργα βίαια κακορραφίησι νόοιο·

σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλάς κατέδουσι βιαίως
 οἶκον Ὀδυσσεύς, τὸν δ' οὐκέτι φραεὶ νέεσθαι.

νῦν δ' ἄλλω δῆμῳ νεμεσίζομαι, οἷον ἄπαντες
 ἦρσ' ἄνεω, ἀτὰρ οὐ τι καθαιπτόμενοι ἐπέεσσι
 παῖρους μνηστῆρας κατερύκετε πολλοὶ ἔοντες.»

Τὸν δ' Εὐηνορίδης Ληρόφριτος ἀντίον ἠύδα·

«Μέντορ ἀταρτηρῆς, φρένας ἦλεές, ποῖον ἔειπες
 ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν. ἀργαλέον δὲ
 ἀνδράσι καὶ πλεόνεσι μαγέσσεσθαι περὶ δαίτι.

εἰ περ γὰρ κ' Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος αὐτότε ἐπελθὼν
 δαινυμένους κατὰ δῶμα ἐδὼν μνηστῆρας ἀγασσοὺς
 ἐξελάσσει μεγάροιο μενονήρει' ἐνὶ θυμῷ,
 οὐ κέν οἱ κεχάροιο γυνή, μάλα περ χετέουσα,
 ἐλθόντ', ἀλλὰ κεν αὐτοῦ δεικέα πύτμον ἐπίπτοι,
 εἰ πλεόνεσι μάχοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 ἀλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν κείδοναοθ' ἐπὶ ἔργα ἑκατος,
 τούτῳ δ' ὀτρυνέει. Μέντωρ ὀδὸν ἦδ' Ἀλιθέρης,
 οἳ τέ οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρῷοί εἰσιν ἑταῖροι.
 ἀλλ', οἴω, καὶ δευθὰ καθήμενος ἀγγελιδάων
 πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τελέσει δ' ὀδὸν οὐ ποτε ταύτην.»

Ἦκεν ἄρ' ἐφώνησεν, λύσειν δ' ἀγορῆν αἰψήρην.
 οἱ μὲν ἄρ' ἐκίδονατο ἐὰ πρὸς δῶμασθ' ἑκατος,
 μνηστῆρες δ' ἐς δῶματ' ἴκαν θείου Ὀδυσσεύς.

Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθε κίων ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,

185

190

195

200

205

210

215

220

χείρα νιψόμενος πολίτης ἄλλος, εὐχετ' Ἀθήνη·

«Κλυθή μοι, ὃ χθιζὸς θεὸς ἤλυθεσ ἡμέτερον δῶ
καί μ' ἐν νηϊ κέλευσας ἐπ' ἡεροειδέα πόντον,
νόστον πεισομένον πατρός διην οἰχομένοιο,
ἔρχεσθαι· τὰ δὲ πάντα διατρέβουσιν Ἀχαιοί,
μνηστῆρες δὲ μάλιτα, κακῶς ὑπερνηροέοντες.»

Ἦος ἔφατ' εὐχόμενος, σχεδόνθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἦμιν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

«Τηλέμαχ', οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεια οὐδ' ἀνοήμων·
εἰ δὴ τοι σοῦ πατρός ἐνέστακται μένος ἦϋ,
οἷος κείνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε.

οὐ τοι ἔπειθ' ἄλλη ὁδὸς ἔσσεια οὐδ' ἀτέλεστος.

εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσι γόνος καὶ Πηνελοπέης,
οὐ σε ἔπειτα ἔολπα τελευτήσῃν ἀ μενοιῶς.

παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοιοί πατρὶ πέλονται,
οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δέ τε πατρός ἀρείους.
ἀλλ' ἐπεὶ οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεια οὐδ' ἀνοήμων,
οὐδέ σε πάγχυ γε μήτις Ὀδυσσεὺς προλέλοιπεν,
ἐλπιορῆ τοι ἔπειτα τελευτήσῃ τάδε ἔργα.

τῶ νῦν μνηστῆρων μὲν ἕα βουλήν τε νόον τε
ἀφραδέων, ἐπεὶ οὐ τι νοήμονες οὐδέ δίκαιοι·
οὐδέ τι ἴσασι θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν,
ὡς δὴ σφιν σχεδὸν ἔστιν, ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσθαι.
σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι διηρὸν ἀπέσσεια ἦν σὺ μενοιῶς·
τοῖος γάρ τοι ἐταῖρος ἐγὼ πατρῴϊός εἰμι,
ὅς τοι νῆα θοῆν στελέω καὶ ἄμ' ἔψομαι αὐτός.

ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς δῶματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὀμίλει,
ὀπιπασόν τ' ἦμα καὶ ἄγγελσιν ἄρσον ἄπαντα,
οἷον ἐν ἀμφοφορεῖα, καὶ ἄλφικτα, μυελὸν ἀνδρῶν,
δέρμασιν ἐν πυκνισίῃν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἐταίρους
αἰψ' ἐθελοντῆρας συλλέξομαι. εἰς δὲ νῆες
πολλαὶ ἐν ἀμφιπόλῳ Ἰθάκῃ νέαι ἠδὲ παλαιαί·
τάων μὲν τοι ἐγὼν ἐπιπόσομαι ἠ τιε ἀρίστη,
ῶκα δ' ἐφοπλίσασσαι τεσ ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.»

Ἦος φάτ' Ἀθηναίη, κοῦρη Διός· οὐδ' ἄρ' ἔτι διὴν
Τηλέμαχος παρέμμενεν, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.
βῆ δ' ἔμμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιμημένος ἦτορ,

εὖρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας ἐν μεγάροισιν,
αἴγας ἀνιεμένους σιάλους θ' εὖοντας ἐν αὐλῇ.

Ἀντίνοος δ' ἴθις γελάσας κίε Τηλεμάχοιο·

ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χεῖρ' ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε·

«Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε, μή τί τοι ἄλλο
ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,

ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
ἀλλά μοι ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, ὡς τὸ πάρος περ.
ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί,
νῆα καὶ ἐξαιτούς ἐρέτας, ἵνα θάσσον ἵκησῃ

ἐς Πύλον ἠγαθὴν μετ' ἀγαυοῦ πατρός ἀκούσῃν.»

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·

«Ἀντίνο', οὐ πως ἔστιν ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν
δαίνυσθαι τ' ἀκέοντα καὶ εὐφραίνεσθαι ἔκρηλον.

ἢ οὐχ ἄλλο, ὡς τὸ πάροισιν ἐκείριστε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ

κτῆματ' ἐμά, μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα;

νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμι καὶ ἄλλων μύθον ἀκούων

πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέξεσθαι ἐνδοθι θυμὸς,

πειρήσω ὡς κ' ἡμῖν κακὰς ἐπὶ κῆρας ἐήλω,

ἢ ἐ Πύλονδ' ἐλθῶν, ἢ αὐτοῦ τῷ δ' ἐνὶ δῆμῳ.

εἰμὶ μὲν, οὐδ' ἄλλη ὁδὸς ἔσσεια ἦν ἀγορεύω,

ἔμπαρος· οὐ γὰρ νῆος ἐπιβόλος οὐδ' ἐρετάων

γύνομαι· ὡς νῦν ποῦ ἡμῖν εἰσατο κέρδιον εἶναι.»

Ἦ ῥα, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσας Ἀντινόοιο

ῥεῖα· μνηστῆρες δὲ δόμον κάτα δαῖτα πένοντο.

οἱ δ' ἐπελώβευον καὶ ἐκερτόμενον ἐπέεσσιν·

ᾧδε δὲ τις εἶπεσκε νέων ὑπερνηροέωντων·

«Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἦμιν μερμηριζέι.

ἢ τινὰς ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας ἠμαθόνετος,

ἢ ὃ γε καὶ Σπάρτηθεν, ἐπεὶ νῦν περ ἴεται αἰνώς·

ἢ ἐ καὶ εἰς Ἐφόρην ἐθέλει, πείραν ἄφουραν,

ἐλθεῖν, ὄφρ' ἔνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνεβῆη,

ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσει.»

Ἄλλος δ' αὐτ' εἶπεσκε νέων ὑπερνηροέωντων·

«τίς δ' οἷδ' εἴ κε καὶ αὐτόσ ἰὼν κοίλῃς ἐπὶ νῆος

τῆλε φιλῶν ἀπόληται ἀλώμενος ὡς περ Ὀδυσσεύς;

οὔτω κεν καὶ μάλλον ὀφέλλειεν πόνον ἄμμιν·

κτῆματα γὰρ κεν πάντα δακαίμεθα, οἰκία δ' αὐτε

τούτου μῆτερι δοῖμεν ἔχειν ἢ δ' ὅς τις ὀπιόιοι.»

Ἦος φάν· ὁ δ' ὑψόροφον θάλαμον καταβήρθετο πατρός,
 εὐρύν, ὅθι νητὸς χροῦδος καὶ χαλκὸς ἔκειτο
 ἐσθῆς τ' ἐν χηλῶσιν ἄλις τ' εὐώδες ἔλαιον·
 ἐν δὲ πίθοι οἴνιοι παλαιοὶ ἠδυπότοιο
 ἔστασαν, ἄκρητον θεῖον ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες,
 ἐξείης ποτὶ τοῦχον ἀφρότες, εἴ ποτ' Ὀδυσσεὺς
 οὐκ ἄεδε νοστήσειε καὶ ἄλλα πολλὰ μογήσας.
 κληϊστὰ δ' ἔπεσαν ἀνίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι,
 δικλιδῆες ἐν δὲ γυνή ταμήν νύκτας τε καὶ ἡμέρη
 ἔσχ', ἥ πάντ' ἐφύλασσε νόου πολυδρεΐραν,
 Εὐρύκλει', Ἦπος θυγάτηρ Πειρηγορίδαο.
 τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη θάλαμονδε καλέσας·
 «Μαί', ἄγε δῆ μοι οἶνον ἐν ἀμφιφορέων ἀφύσσον
 ἤδυν, ὅτι μετὰ τὸν λαρώτατος δν σὺ φυλάσσει,
 κείνον διομένην τὸν κάμμορον, εἴ ποθεν ἔλθοι.
 διογενῆς Ὀδυσσεὺς θάνατον καὶ κήρας ἀλύξας.
 δώδεκα δ' ἐμπλήρον καὶ πώμασιν ἄρον ἄπαντας.
 ἐν δέ μοι ἄλλαφα χεῖρον εὐραφέςσεσι δοροΐων·
 εἴκοσι δ' ἔκτω μέτρα μοληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς.
 αὐτῇ δ' οὔτ' ἴσθι· τὰ δ' ἄθροα πάντα τετόχθω·
 ἐσπέριος γὰρ ἐγὼν αἰρήσομαι, ὅππότε κεν δῆ
 μήτηρ εἰς ὑπερῶ' ἀναβῆ κοῖτου τε μέθηται·
 εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόντα,
 νόστον πευκόμενος πατρός φιλου, ἦν που ἀκούω.»
 Ἦος φάτο, κώκυεν δὲ φιλῆ τροφὸς Εὐρύκλεια,
 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 «Πίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἐπλετο; πῆ δ' ἐθέλεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαίαν
 μούνος ἐὼν ἀγαπητός; ὁ δ' ὤλετο τηλόθι πάτριος
 διογενῆς Ὀδυσσεὺς ἀλλοτριώτῳ ἐνὶ δήμῳ.
 οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ὀπίσσω,
 ὡς κε δόλω φθίης, τάδε δ' αὐτοὶ πάντα δάκονται.
 ἀλλὰ μὲν' αὖθ' ἐπὶ σοὶ καθήμενος οὐδὲ τί σε χροῖ
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν οὐδ' ἀλάληθεαι.»
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 «θάρασει, μαί', ἐπεὶ οὐ τοι ἀνευ θεοῦ ἦδε γε βουλή·
 ἀλλ' ὄμοσον μὴ μητρὶ φιλῆ τάδε μυθήσασθαι,
 πόνν γ' ὅτ' ἔν ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γένηται,

340

345

350

355

360

365

370

ἢ αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκούσας,
 ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χροὰ καλὸν ἰάπτῃ.»
 Ἦος ἄρ' ἔφη, γρηῦς δὲ θεῶν μέγαν ὄρον ἀπόμυνο,
 αὐτὰρ ἔπει ῥ' ὄμοσεν τε τελευτήσεν τε τὸν ὄρον,
 αὐτίκ' ἔπειτ' αἰ οἶνον ἐν ἀμφιφορέων ἀφύσσεν,
 ἐν δέ οἱ ἄλλαφα χεῖρον εὐραφέςσεσι δοροΐσι·
 Τηλέμαχος δ' ἐς δώματ' ἰὼν μνηστῆρων ὄμειε.
 Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλεμάχῳ εὐκῶα κατὰ πτόλιν οὔχετο πάντη,
 καὶ ῥα ἐκείτῳ φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον,
 ἐσπερίους δ' ἐπὶ νῆα θοῆν ἀγέρεσθαι ἀνώγει.
 ἢ δ' αὐτε Φρονίσιον Νοήμονα φαιδίμῳ υἱὸν
 ἤτε νῆα θοῆν· ὁ δὲ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.
 Δύσετό τ' ἠέλιος σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 καὶ τότε νῆα θοῆν ἄλαδ' εἴρουσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
 ὄπλ' ἐτίθει, τὰ τε νῆες εὐσελμοὶ φορέουσι.
 στήες δ' ἐπ' ἐσχατιῇ λιμένος, περὶ δ' ἐσθλοὶ ἐταῖροι
 ἀθροοὶ ἠγέρεθοντο· θεὰ δ' ὄτρυνεν ἔκαστον.
 Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δώματ' Ὀδυσσεῖος θείοιο·
 ἔνθα μνηστῆρεσσιν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευε,
 πλάξῃ δὲ πόνοντας, χειρῶν δ' ἐκβαλλε κύπελλα.
 οἱ δ' εὐδαιον ὄροντο κατὰ πτόλιν, οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 ἦσσι, ἐπεὶ σφιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν.
 αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδῆν·
 «Τηλεμάχ', ἦδη μὲν τοι εὐκνήμιδες ἐταῖροι
 ἦσσι ἐπήρητες, τὴν σὴν ποτιδέγμενοι ὀρμὴν·
 ἀλλ' ἴομεν, μὴ διηθὰ διατρίβωμεν ὀδοῖο.»
 Ἦος ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
 καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνη βραῖνε θεοῖο.
 αὐτὰρ ἔπει ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
 εὐρον ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ κάρη κομόωντας ἐταίρους.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερῆ ἱς Τηλεμάχοιο·
 «Δεῦτε, φίλοι, ἦρα φερόμεθα· πάντα γὰρ ἦδη
 ἄθροδ' ἐνὶ μεγάρῳ· μήτηρ δ' ἔμοι οὐ τι πέτυκται,
 οὐδ' ἄλλαι δμωαί, μία δ' οὔτ' ὄη μῦθον ἄκουσεν.»

375

380

385

390

395

400

405

410

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο, τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
οἱ δ' ἄρα πάντα φέροντες εὐσελέμφῳ ἐνὶ νηϊ
κάτθεσσαν, ὡς ἐκέλευεν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἄρχε δ' Ἀθήνη,
νηϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἄρ' ἔζετο· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῆς
ἔζετο Τηλέμαχος· τοὶ δὲ πρυμνήϊ' ἔλυσαν,
ἄν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ἀκροατῆ Ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οὔνοπα πόντον.
Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευεν
ὄπλων ἄπτεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν.
ἰκτὸν δ' εἰλάτινον κολυγῆς ἔντοσθε μεσόδιμης
στῆσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοιον ἔδησαν,
ἔλκον δ' ἰκτία λευκὰ εὐστρέπτοι βουεῦσιν.
ἔμπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἰκτίον, ἄμφι δὲ κύμα
στειρῆ πορφύρεον μεγάλη ἴαχε νηὸς ἰούσης·
ἠ δ' ἔβηεν κατὰ κύμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
δηρᾶμενοι δ' ἄρα ὄπλα θοῆν ἀνά νῆα μέλαιναν
στήσαντο κρητῆρας ἐπιτεφέας οἴνοιο,
λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰετιγενέτην,
ἐκ πάντων δὲ μάλαστα Διδὸς γλαυκῶπιδι κοῦρη·
παννυχίῃ μὲν ῥ' ἦ γε καὶ ἠὼ πείρε κέλευθον.

415

420

425

430

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Γ

Ἥλιος δ' ἀνόρουσε, λιπῶν περικαλλέα λίμνην,
οὐρανὸν ἐς πολυχάλακον, ἵν' ἀθανάτοισι φασίνοι
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζεφύρων ἄρουραν·
οἱ δὲ Πύλον, Νηληῖος εὐκτίμενον πτολίεθρον,
ἴξον· τοὶ δ' ἐπὶ θνὶ θαλάσσης ἱερά βέζον,
ταύρουσ παμμέλανας, ἐνοσίχθονι κυανοχάρτι·
ἐννέα δ' ἔδραι ἔσαν, πεντηκῆσσι δ' ἐν ἑκάκτῃ
εἴατο, καὶ προὔχοντο ἐκάκτοθι ἐννέα ταύρουσ.
εὐθ' οἱ σπλάγχνα πάσαντο, θεῶ δ' ἐπὶ μηρῖ ἔκηρα,
οἱ δ' ἰθὺς κατάγον, τοὶ ἰδ' ἰκτία νηὸς εὔσης
στεῖλαν ἀείραντες, τῆν δ' ὄρμιαν, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί·
ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἄρχε δ' Ἀθήνη·
τὸν προτέρη προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
«Τηλέμαχ', οὐ μὲν σε χρῆ ἔτ' αἰδοῦς οὐδ' ἠβαιών·
τοῦνεκα γάρ καὶ πόντον ἐπέπλωσ, ὄφρα πύθῃαι
πατρός, ὅπου κύβη γαῖα καὶ ὄν τινα πότμον ἐπέστηεν.
ἀλλ' ἄγε νῦν ἰθὺς κίε Νέστορος ἱπποδάμοιο·
εἶδομεν ἦν τινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθε.
λίσκεσθαι δέ μιν αὐτόσ, ὅπως νημερτέα εἴπη·
ψεύδοσ δ' οὐκ ἐρέει· μάλα γάρ πεπνυμένος ἐστὶ.»
Τῆν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦρδα·
«Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω, πῶς τ' ἄρ προστυξομαι αὐτόν;
οὐδέ τί πο μύθοισι πεπεφρημαι πυκνοῖσιν·
αἰδώς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι.»
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
«Τηλέμαχ', ἄλλα μὲν αὐτόσ ἐνὶ φρεσὶ σῆσι νοήσεις,
ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γάρ οὔω
οὐ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.»
Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἔγχια βαινὲ θεοῖω.
ἴξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρον τε καὶ ἔδρας,
ἐνθ' ἄρα Νέστωρ ἦστο σὺν υἱάσιν, ἄμφι δ' ἐταῖροι.

20

25

30